

Evige tabere i kampen om den evige sandhed

Leksikalsk viden vs konkret viden	2
En fortælling	4
En fortælling fra den rigtige verden	5
En tredje fortælling; om spillet hvor spillet om spillets regler indgår!	5
Panteisme (noget om ontologi)	9
Panteisme fortsat	10
Den kunstige intelligens	17

Det vidensideal, der styrer oplysningen¹, både som den udfolder sig i undervisningssystemet men også som det ligger til grund for de mange ansatte i medieverdenen, sigter primært på den afsluttede form for viden, det der kan akkumuleres og bevares som opnået og stående objektiv viden.

Det udfolder sig bl.a. inden for det, der kan kaldes begrebsafklaring, hvor sprogets udtryk forsøges fastlagt i sine mere eller mindre principielle betydninger til forskel fra empirien, hvor betydninger retter sig mod og afslører sig i konkret erfaring.

Det første kan kaldes semantik.

Det andet kan kaldes empiri.

Begge domæner, hvis der kan tales om noget indikeret til forskel fra hverandre, optræder som genstandsmæssighed for iagttagelse, konstitueres via erfaringen som genstandsmæssighed for erfaringen, hvorfor de som tema i erkendelsesteoretisk forstand er funderet som sådan i den konkrete erfaring, den konkrete iagttagelse.

Man kan sige at semantikken som det mere atidslige ikke konkrete er båret i det konkrete, at det abstrakte og fastlagte erfaringsmæssigt må manifestere sig konkret i erfaringen for at udfolde sig.

Problemet er, at den konkrete erfaring ikke er afsluttet, og at den heller ikke kan bevares og samles på en måde, så den bliver stående som en slags atidslig objektiv viden, der forbliver intakt og entydigt indikeret en gang for alle.

¹ Moderne filosofi henføres primært til Immanuel Kant, hvor oplysningsprojektet og forestillingen om en udvikling frem mod konsensus og fornuft går op i en højere enhed. Der er tale om ideologi, som bl.a. udgør grundstrukturen i en mangfoldighed af former for moderne "isme".

Erfaringen manifesterer sig som et moment i en verden i forandring, hvor selv distinktionerne mellem fortid og fremtid og mellem her og der skal ses som betingede af og i denne verden, som den kun i abstrakt forstand kan fjerne sig fra.

Leksikalsk viden vs konkret viden

Når man ser på lex.dk - som er et katalog over forsøg på at lave en distributiv (dvs. en altomfattende kategorisk optegnelse af afsluttet viden sat ind i en ordliste i alfabetisk rækkefølge) optegnelse over det, der kan vides - træder det frem, at man i højere og højere grad er i vildrede med selve målet og metoden med og i sit arbejde.

Ordlisten forsøges lavet som en leksikalsk alfabetisk liste over afsluttet viden der i udgangspunktet fremstilles, som om den tilhører en og samme korpus af netop kvalificeret viden, der indgår i et og samme meningsunivers af transitive logiske værdier.

Det faktum - at mening netop kvalificeres i semantisk struktur, og at den genese af mening, der afslører sig via en semantisk struktureret erfaring, ikke altid indtræder i en sammenlignelig verden eller kan tages som opbyggelig og kumulativt bidrag til et og samme meningsunivers - er mildt sagt en udfordring, for det handler om et vilkår, som underminerer de abstrakte værdiers position som alene konstituerende for meningen og betydningerne i sig selv.

Der findes en lang række betydninger, som takket være sine respektive semantiske konstitueringer er inkommensurable i forhold til hinanden. Hvad der fx er godt i moralsk forstand, behøver på ingen måde at være det i økonomisk forstand, og moralen i sig selv, dvs. set i kraft af distinktionen mellem godt og ondt, er ikke nødvendigvis hverken god eller ond. Dvs. disse betydninger går på tværs af hverandre og indgår som tema for hverandre uden at kunne oversættes eller defineres udtømmende inden for eller uden for hverandre.

Det, der kvalificeres inden for en symbolik², er på fremmede semantiske betingelser noget helt andet. Måske er det grunden til, at man ikke vil definere begrebsparret symbolik vs diabolisk i sin oprindelige etymologiske betydning, der netop indikerer distinktionen mellem systemintern og eksternt kvalificeret mening. Man vælger at se bort fra begrebsdannelsens oprindelige betydning for i stedet at holde fast i en senere kristen definition på symbolik sat op overfor det onde. Det kan fortolkes som forsøg på at undgå en manifest

² [Etymologisk står symbolsk over for diabolisk](#), men lex.dk definerer begrebsparret snævert moralsk/kristent.

indrømmelse af semantikkens fundering i det konkrete, det som den vesterlandske epistemologi har forsøgt at bortforklare med sin iboende ontologi, hvor kun det afsluttede og atidslige er godt nok til at være sandt.

Det konkrete i erfaringen kan ikke bare reduceres til perspektivisme, altså noget inkommensurabelt, der kan skæres bort i forhold til det ideelle, dvs. i forhold til idealet om erfaringens sande indhold eller det tematiserede i sig selv hinsides erfaring, det handler nemlig om, at selve erfaringen er konstituerende og konkret erfaring, som ikke svarer til noget og som hvad den sprogligt formede erfaring angår, er præget af semantisk struktur uden at være udtømt ved det at være struktureret semantisk.

Teoridannelsen om, hvad en sand erfaring er, har historisk været fokuseret på korrespondenteorien. Man har spurgt ind til om erfaringen svarede til noget, og hvis så var den sand, hvis den ikke svarede til noget, var den falsk. Men hvis erfaringens sandhedsværdi ikke består i at svare til noget, fordi den ret beset ikke er, som genstande for opmærksomhed, så falder denne sandhedsteori generelt til jorden³.

Den konkrete erfaring og dens flygtige værdier sniger sig ind i definitioner og begrebsafklaringer som det performative aspekt i og bag definitionerne. Den er bundet op i en struktur, som bestemmer, hvordan en form for meningsdannelse eller et sanseligt råt indtryk får konkret mening i sproglig forstand, fx via sin beskrivelse.

Den semantiske struktur afslører sig konkret i erfaringen som det, der giver iagttagelsen og definitionen dens retning og indhold og det udfolder sig konkret betinget, dvs. i en kontekst som er afgørende for en konkret iagttagers konkrete situering i en verden i forandring.

Ikke engang tid og rum er definitive størrelser; ikke en gang givne koordinater for angivelse af et deskriptivt indhold. Dette er så et ontologisk postulat, eller rettere en understregning af, at den, der

³ Kritikken er systemteoretisk, hvor erkendelsesteorien er ontologisk neutral på den måde, at den ikke tager udgangspunkt i en forestilling om et substantiveret subjekt, der står over for et ditto objekt med nogle indtryk, der føres hen til det identificerede på objektsiden, på en måde som svarer til objektets egenskaber. Modellen som kritiseres er, ser man også hos Husserl, altså ved fænomenologiens formulering i hans "Logiske undersøgelser" fra 1901, selv om det hævdes i værket, at det har sat spørgsmålet om, hvad der er virkeligt ud af kraft via den berømte "epoché". Iagttageren har aldrig fjernet sig fra sin verden i systemteoretisk forstand, og findes ontologisk i en og samme verden som genstanden for erfaring. Men spørgsmålet om, hvorvidt erfaringen er sand eller falsk, afgøres internt i det kognitive system, iagttageren, som en ekstremt kompleks form for betinget omgang med tilstande men ikke ud fra en antagelse af, at indtryk og erfaring svarer til sine genstande og at disse udfolder sig uden for verden.

insisterer på det atidslige uforanderlige og bestandige har patent på at være det sande, har bevisbyrden i ontologisk forstand. Så længe det ikke lader sig gøre en gang for alle eller via en uafvendelig erfaring at påvise, at kun det ideelle og atidslige er afgørende et sted hinsides det konkrete, som ikke er ideelt, så har man kun den betingede udgave af det absolutte, evige, uforanderlige.

Den traditionelle vesterlandske epistemologi er på ingen måde ontologisk neutral, og udfolder sig som noget forfærdeligt rod!

Traditionen, den vesterlandske ontologi og erkendelsesteori, er det porøse fundament for kampen for den evige sandhed, eller den viden, som kan akkumuleres i et transitivt system af logiske værdier.

Man fortsætter heroisk arbejdet på lex.dk, som om det kan lade sig gøre at komme frem til en altomfattende optegnelse over, hvad der er at vide om hvad.

Erfaringen - af at man er de evige tabere i kampen om den evige sandhed - ser ikke ud til at have bundfældet sig.

Man kan lave nogle parallelle fortællinger over det, der foregår på stedet:

En fortælling

Buddha var meget klog.

Han vidste næsten alt.

Alle ville have del i hans klogskab.

Han vandrede, og de mange fulgte ham.

Men der var også andre, der var kloge, og han vidste ikke, hvad de vidste.

De vidste ikke, hvad han vidste.

Alle ville gerne vide alt. Alt, hvad de vidste, var, at der var andre, der vidste, hvad de ikke selv vidste.

Således var der ingen, der vidste, hvad der var at vide, men de troede, at nogle vidste, hvad de ikke vidste og at det, de selv vidste, var værd at vide, men aldrig nok.

De havde ret alle sammen.

De andre tog ikke fejl.

De vidste ikke, hvad de vidste.

De var troende.

En fortælling fra den rigtige verden

For en del år siden fortalte en bekendt mig, at han havde købt tidens fremmeste leksikon og havde planer om at sejle ud til en øde ø, hvor han ville give sig tid til at lære sig selv, hvad der er at vide om alt. Når han havde tilegnet sig, hvad der var at vide ved at læse sit leksikon igennem fra a til å, så ville han vende tilbage til civilisationen, og fortælle alverden, hvordan det hele hang sammen og hvad der var at gøre.

Projektet kuldsejlede, fordi han ikke kunne styre et skib, som han stjal. Han strandede med det få kilometer fra havnen, hvor han havde taget det. Alt var ellers planlagt i mindste detalje.

En tredje fortælling; om spillet hvor spillet om spillets regler indgår!

(Det mere konkrete kan betragtes som spillet om spillets regler, hvor reglerne er mere abstrakte og ideelle værdier, skabt og funderet i spillet om spillets regler)

Man kan sige, at fortællingen om globalisering og internationale spilleregler - hvor den fredelige konkurrence på markedets betingelser blev fremstillet som garantien for udviklingen mod den bedste af alle verdener - lige nu sitrer voldsomt ved sig selv.

Fortællingen og globaliseringen kan kaldes den sidste store fortælling⁴, eller det nærmeste man kommer forsøget på at se modernismen i kantiansk forstand som potentielt realiseret i og med globaliseringen.

USA vandt anden verdenskrig og bredte sin paraply ud over vindere og tabere med forsvaret for den orden, som blev indført efter 1945. Spillets regler lå næsten fast for en tid, fordi USA var garant for at de blev overholdt.

⁴ <https://arbejdsforskning.dk/pdf/art-236.pdf>

Anden Verdenskrig var en kamp om spillets regler, dvs. et spil hvor spillet om spillets regler indgik. Siden har der været et sæt spilleregler, som USA stod for.

Sådan er det ikke rigtigt mere.

Nato ligner noget, der er i opløsning⁵. Det er mere end en fortælling, det er nærmest den underliggende realitet i og bag de forsøg som man ser i medierne omkring det at komme på højde med relationen mellem Europa og USA i disse timer og dage.

USA og Israel har indledt en krig med Iran, og det har voldsomme konsekvenser især for Europas energisikkerhed. Krigen i Ukraine og afbrydelserne af forsyning med billig olie og gas fra Rusland til især tysk sværindustri samt det amerikanske natolands angreb på Iran har ramt Europas energiforsyning.

En ironisk iagttagelse kan dog have en smule svært ved at tage den europæiske elites bekymringer for energisikkerheden og klimaet alvorligt, når det tages med i betragtningen, at man fyrer op med fuld kraft under den globale opvarmning med fri hastighed på de tyske motorveje. Volkswagen fyrer 100 000 medarbejdere og man kræver blokeringer for konkurrencen fra de ekstremt klimavenlige elbiler fra Kina, for at bevare resterne af sin fossiløkonomi. Samtidigt dør tusindvis af borgere i EU af hedeslag og naturbrande, som skyldes den menneskeskabte globale opvarmning.

Set ud fra et konkret ontologisk perspektiv, dvs. noget, der er mere end bare semantiske øvelser af den slags, som AI kan bekræfte hos ethvert identificeret semantisk univers, er det bare fundamentalt set dysfunktionel adfærd, som ledere på EU-plan og globalt plan står for. For at forstå det ontologisk som mere end en kun semantisk øvelse, må der tages udgangspunkt i en konkret ontologisk forankret iagttagelse, altså noget andet og noget mere end det, som de rene semantiske øvelser står for og som det epistemeideal, denne tekst fokuserer på og som den sigter til at afsløre som obsolet.

⁵ Det er så heller ikke sikkert. Det kan være endog voldsomt svært at finde ud af, hvad der er intentionerne bag det vi ser komme fra det Hvide Hus i disse tider. Strategien herfra kan i nogle sammenhænge se ud som noget der handler om at skabe forvirring og panik omkring sig, for så at munde ud i noget, der ligner et resultat, som ikke ligger langt fra hvad man kunne kalde tilsigtet ud fra en slags rationalitet! Seneste topmøde i Ankara, afsluttet 8/7-26 mandede ikke ud i kaos og opløsning! Tværtimod så virker erklæringen herfra som en understregning af, at man holder sammen om paragraf 5, sin musketered. Men de andre forhold som nævnes efterfølgende er rigtige nok.

USA har nok længe forholdt sig en smule arbitrært til begrebet "national suverænitet", fx ved i strid med international lov at angribe suveræne stater direkte med amerikansk militær, men også ved i det skjulte at undergrave regimer, som man ikke brød sig om af ideologiske og økonomiske grunde. Men nu ser man også at USA helt åbenlyst taler om at overtage Grønland og dermed tilsidesætte Danmarks suverænitet, altså tilsidesætte hensynet til et af de landes suverænitet, som har været mest loyale af alle siden afslutningen af anden verdenskrig.

Overordnet insisterer USA på, at de andre natolande skal betale mere for sit forsvar med det erklærede formål, at de skal bidrage mere til forsvaret af regionen. Det dækker over, at man vil have de europæiske lande til at investere i den type våbentechnologi, som USA producerer og udvikler, mere end det, at effektivisere de former for militær teknologi, som er afgørende for fordelingen af den militære magt i verden.

USA's militærteknologi er måske nok efterspurgt på nogle områder, men på andre områder er den ikke længere effektiv og den er slet ikke økonomisk bæredygtig. Efterretningssystemet i amerikansk regi spiller ind i krigen i Ukraine og den noget mere differentierede palet af muligheder for atomar afskrækkelse, som hviler i det amerikanske arsenal, ville nok også være en smule svær at undvære for nato-alliancen.

Krigene i Mellemøsten og Ukraine har afsløret, at amerikansk våbentechnologi er bagud, fordi den alt for omkostningsfuld og ufleksibel.

Den ultimativt økonomisk bæredygtige og mest effektive udvikling og produktion af militær teknologi udfolder sig decentralt og i samarbejde mellem europæiske og amerikanske virksomheder af mange størrelser og så den ukrainske hær, der er i tæt kontakt med hinanden om udfordringer og forslag til løsninger på slagmarken i Ukraine og Rusland.

USA's militær har også vist sig mere udfordret i krigen mod Iran end man havde forestillet sig, da man angreb Iran, der på samme måde som de konkret engagerede parter i krigen i Ukraine satser på relativ billig og ad hoc udviklet teknologi, droner, missiler og kvantitet frem for unik ekstremt avanceret og dyre løsninger.

USA har på flere måder forregnet sig med krigen mod Iran.

Sammenholdet omkring revolutionsgarden internt i Iran er blevet styrket og militært står landet langt bedre end forudset. Det er langt fra sikkert at Iran kan knækkes militært, uden at der bliver brugt

metoder, som på ingen måde kan accepteres, uden at USA mister alt i regionen. USA truer med at smadre civilsamfundet i det meget store land. Hvis man gør det, så kan det udløse en så voldsom og helt fundamental menneskelig fordømmelse i hele Mellemøsten, at ingen af de topstyrede og ekstremt udemokratiske regimer, som pt står for administrationen af regionens naturrigdomme, vil kunne holde til det. Hele det politiske korthus vil vælte i regionen.

Lukningen af Hormuz-strædet kunne have været forudset. Det virker slet ikke som om man havde forstået konsekvenserne af, at Iran kunne vælge at tage denne transportvej som gidsel. Det giver Iran en hidtil uset magt over regionen og skaber en ny virkelighed i Mellemøsten, hvilket i sig selv truer de forskellige ekstremt udemokratiske regimer her.

EU-landene taler om at give Iran lov til at opkræve told af skibstrafikken gennem strædet. Det er måske den mest realistiske vej væk fra krigshandlingerne. Som absurd reaktion på det, har USA talt om selv at tage sig betalt for at sikre transportvejene her, som om det ville gøre en fysisk forskel inden for den egentlige udfordring, nemlig at USA ikke kan forhindre Iran i at true skibstrafikken i det smalle stræde i en grad, som gør det urentabelt at sejle igennem for rederierne.

Prisstigningerne på olie rammer alle på markedet, selvom USA er selvforsynende med olie og gas, så rammer de også amerikanske forbrugere. Det ekstremt storforbrugende samfund har på ingen måde evnen til at fordele sit ressourceforbrug, så det tager sig funktionelt og meningsfuldt ud i ontologisk forstand.

Den geopolitiske udvikling viser altså en verden, hvor spillereglerne er i opbrud. Kampen om dem indgår i spillet. Kontakten med livsgrundlaget mangler i konkret forstand, fordi kampen om de ideologiske og semantiske konstruktioner kører sit helt eget perverse spil. I snæver ontologisk forstand har de topstyrede kommercielle medier italesat virkeligheden via deres markedsideologi, som om den pengeøkonomiske vækst kunne erstatte realøkonomien, som om penge kunne erstatte den faktiske uafhængighed af fossiløkonomien. Man har sat ild til Mellemøsten for at komme de jødisk fundamentalistiske stat i møde med dens behov for at sætte Iran ud af spillet og få fuld kontrol over regionens naturrigdomme. Øvelsen er endt op som et mareridt, grundet manglende ontologisk forankring og kontrafaktiske ideologiske orienteringsmønstre.

Trump som sådan orienterer sig uden respekt for regler, men kan ikke defineres som årsagen til spillet hvor spillet om reglerne indgår i spillet, altså den realitet, han udfolder sig i, mere end realiteten som den forklarende årsag til ham. Han er på mange måder en faktor i

forklaringen på den øjeblikkelige geopolitiske udvikling, men udviklingen er lige så meget en forklaring på, at han med sine dispositioner er valgt som leder af verdens sidste forsvindende supermagt.

Den store fortælling om markedet som en nærmest naturgiven lovmæssighed har ikke ontologien i orden. Den er ideologisk som andre store modernistiske fortællinger. Den er først og fremmest en semantisk konstruktion, som kan skrives ind i verden som en af de mangfoldige former for social konstruktivisme, som performativt præger den sociale selvbeskrivelse.

Panteisme (noget om ontologi⁶)

Det skabende og forklarende princip som del af det skabte og forklarede

Inden for teologien var det spørgsmålet om, hvorvidt Gud befinder sig inden for eller uden for sin skabte verden, der var i fokus, især i middelalderen.

Hvis Gud som skabende princip forstås som den absolutte forudsætning for alt, dvs. som den fundamentale årsag og forklaring i den kristne ontologi, sådan som det sker i forlængelse af de begrebsdannelser, som teologien har med sig fra oldtidens Grækenland, så kan alt i princippet og iflg. denne lære om det der er, føres tilbage til en og samme enhed, en og samme forklarende faktor. Man kan kalde det den absolutte identitet.

Kort sagt, kan man kalde den form for lære om det, der er, for identitetstænkningen. Generelt gælder det, at hvis forandringen i en eller anden form er en realitet, så bryder identitetstænkningen sammen.

Problemet, hvad denne forklaring angår, er det, der handler om, hvorvidt Gud er kompromitteret af sit værk, om Gud så at sige er betinget af det, der kan forklares ud fra Gud. Problemet kan formuleres på mange måder og det er på ingen måde ligegyldigt, hvordan det sker.

Under overskriften i denne lille tekst, "Spillet som indeholder spillet om spillets regler", har vi været inde på den historiske situation, som vi befinder os i nu, som udtryk for en udvikling, der ikke udfolder sig i overensstemmelse med et sæt færdige regler, der står uden for og bestemmer udviklingen lige nu, og her hvor vi skriver om

⁶ "Ontologi" er læren om det, der er og eksisterer.

“Gudsbegrebet”, kommer vi ind om forestillingen om det skabende som kompromitteret af sin skabelse, dvs. om et skabende princip, der ikke hæver sig over sin skabelse og som derfor er i den verden, som den skaber.

Gud er iflg. panteismen i sit værk, kompromitteret af sit værk, det er en slags definition på panteisme, som man har haft det svært med i kristen forstand, fordi man gerne så Gud som det absolut gode, sande og almægtige, der ikke var kompromitteret af sit værk, sin skabelse.

Den nuværende geopolitiske situation er et performativt eksempel på, at udviklingen ikke kan forklares ud fra et eksternt sæt af regler, som er hævet over og forklarer udviklingen. Det er tæt på at kunne kaldes geopolitisk panteisme “in real time”! Det siges med overskriften på den måde, at den geopolitiske udvikling er udtryk for et spil, hvor spillet om spillets regler indgår i det.

Hvis Gud var loven og han var absolut, så ville han stå uden for spillet. Den geopolitiske situation viser meget godt, at spillet om spillets regler er del af spillet, at aktørerne på verdensscenen først og fremmest adlyder magtens sprog, som alle andre sprog og regler kan gå under for.

Trump er resultatet af en verden, hvor spillets regler er i opbrud. Han markerer og repræsenterer på eksemplarisk vis, hvad det er for en situation vi står i. Han er offer og bødde i processen, forklaringen såvel som forklaret i og med processen.⁷

Hans mangel på respekt for spillets regler er eklatant til stede i mange situationer. Men som fænomen kan han ikke forklares ud fra sig selv. Han er skabt af den verden, hvis udvikling han udfolder sig som forlængelse af og bidrager til.

Panteisme fortsat

Inden for det der kaldes kausalanalytik skelnes der mellem årsag og virkning. Virkningen forklares i kausal forstand med årsagen. Hvis man definerer Gud som den altomfattende årsag til alt, hvad der er skabt, kan intet ud over Gud selv forklares eller føres hen til andet end netop Gud selv.

I en verden, hvor der er en og samme altomfattende årsag til alt, betyder det implicit, at der ikke er grænser for magt her. Det, der er “mulighed” her, er ikke bare en mulighed, men realitet slet og ret. Der

⁷ <https://arbejdsforskning.dk/pdf/art-404.pdf>

vil ikke være forskel på realitet og mulighed. Man kan også sige, at tidens gang ikke udelukker noget. Realiseringen kan ikke skelnes fra det mulige, og intet er udelukket af realiseringen. Bordet fanger ikke, intet er betinget af, hvad der sker, alt andet ville være en indskrænkning af den almægtiges almagt, dvs. almagtens selvmodsigelse. Pointen kan også forklares på den måde, at der ikke er nogen nødvendighed i en hændelsesfølge. Det, at noget bestemt er blevet realiseret eller er sket, er ikke afgørende for, hvad der kan ske.

Det hele ligger i kortene, så at sige. Viden er her afsluttet viden, ikke andet. Muligheden eksisterer ikke; alt er realitet.

Man kan også forestille sig en form for kausalanalytisk tilgang til alt, som også tager udgangspunkt i identitetsprincippet, men på en måde hvor man arbejder med atidslige love for en forandring, hvor der kan regnes frem og tilbage i kæden af kausale relationer mellem årsager og virkninger. Her gælder det, at rækkefølgen i hændelsesforløbet binder. Einsteins fysik er bygget op om en form for kvantitativt angivet univers af relationer mellem stof, energi, lys, tid og rum som åbner for muligheden for en slags ideel iagttagelse, der fuldt oplyst om alle faktorer på et givent tidspunkt ville kunne regne sig frem og tilbage til alle universets mulige tilstande. Rækkefølgen ville der ikke kunne ændres på, men alle former for "legale" forandringer ville falde i et univers af distributiv viden. Det er måske det nærmeste man kommer en slags ideel form for leksikalsk viden, og den forfølges stadig inden for fysikken.

Gud kaster ikke med terninger i Einsteins verden. Den principielt absolut informerede iagttagelse ville ideelt set kunne forudsige fremtiden ud fra fortiden. Tiden går og der sker noget, men ikke på uforudsigelig vis, der ville bryde med identitetsprincippet. Det sprog, inden for hvilket det determinerede univers udfolder sig, er matematikkens.

Objektivitetsidealet som man finder i den fysik, som Einstein orienterer sig inden for, er logisk kausalanalytisk tæt på, hvad økonomer og professionelle journalister står for. Den objektive verden kan om ikke andet så i princippet beregnes og er deterministisk, dvs. at beskrive ud fra fysikkens atidslige love for hvad der kan ske i tid og rum. Selv om teorien kaldes for relativitetsteori, så er både tid og rum størrelser, som indgår som parametre for den verden, der udfolder sig i overensstemmelse med de love, som definerer forandringens muligheder. Lovene står fast. Gud kaster ikke med terninger.

Niels Bohrs kvantefysik kan ses som brud på denne fysik, idet elementarpartiklen befinder sig i en logisk dobbeltposition, der kan defineres frem og tilbage i tiden og på tværs af rummets her og der.

Elementarpartiklen får med sin definition en position uafhængig af tid og rum, på tværs af tid og rum. Det bryder med Einsteins fysik.

Inden for de fremmeste former for fysisk visdom om det, der findes, er der plads til forandring, der går på tværs af tid og rum og det står ikke i kontrast til det, at bordet også fanger, hvad forandring angår.

Entropiloven og evolutionen er ikke uforenelig med kvantefysikken.

Bordet fanger, forandringen er irreversibel, hvad de tunge masser og evolutionens retning angår, men kvantens logiske værdi går på tværs af tid og rum, på tværs af de tunge massers irreversible forandring. Den minder om bevidsthedens måde at være i kontakt med sig selv på. I en hvis forstand er bevidstheden lige meget til stede overalt samtidigt. Den er lidt som en lysbro mellem fortid og fremtid, fordi den strengt taget kun har sin samtidige form for fremtid og fortid.

Den står i muligheden med sin nutidige fremtid og fortid. Den har kun nutidens fortid og fremtid.

Personligt er jeg tilbøjelig til at afskaffe tiden som et ontologisk faktum. Forslaget har været præsenteret for den fremmeste højenergifytiker, som vi har her til lands, Holger Bech Nielsen. Han svarer undvigende, siger ikke noget, som han ikke kan stå inde for.

Hans svar følger her på mit forslag:

Kære Holger Bech Nielsen

Det er noget over et år siden, jeg sendte dig et lille spørgsmål. Du har sikkert travlt med vigtigere ting at gøre. Men måske kan du svare på mit spørgsmål med et kort ja eller nej.

Hvis det er formuleret godt nok, til at du mener at det kan besvares med et ja eller et nej, så ville jeg være meget taknemmelig for, om du gjorde det. Det ville måske ikke tage så meget af din tid.

Mvh Steen

sor@arbejdsforskning.dk skrev den 26.12.2024 10:51:

Fra Cand. phil. Steen Ole Rasmussen, Mejerivej 24B,
5260 Odense

S. tlf. 60 86 64 04

Kære Holger Bech Nielsen

Jeg har gået og bokset med et spørgsmål i mange år,
og jeg kunne

så godt tænke mig, om du måske kunne svare på, om
det, som jeg

er kommet frem til, er sandt!

Spørgsmålet er måske lidt mere sammensat end som så,
men lyder i

kortform på: "om det nu er tiden, der går, eller om
det er

verden, der forandrer sig"?Er det ikke kun et
spørgsmaal om ord, ville jeg foerst taenke.

Forandring har vel slet ingen mening uden at vaere
defineret ved at noget er anderledes til forskellige
tidspunkter (ret kort efter hinaden).

saa altsaa det har kun meneing at sige at Verden forandrer
naar der allerede er et tidsbegreb og saa betyder det
netop at Vereden er lidt forskellig til forskellige
tidspunkter.

Men lad mig gaa videre og se hvad spoergsmaalet virkelig
er: > Jeg mener godt, at man kan sige, at

udviklingen, forandringen,

står for noget irreversibelt, og at det på den måde
fortsat

giver mening at sige, at bordet fanger, at det, der
sker står

for en udviklings retning, selv om man stopper
tiden, og

indfører forandringen i stedet.Man kan selvfoelgelig
indfoerer et sprog hvori man slet ikke har en tid
men bare taler om forandring i stedet. Men kunne jeg saa
ikke begynde at genindfoere et tidsbegreb; men det kunne
vaere det blev et mere kompliceret tidbegreb hvis ikke
systemet af forandringer passede til det saedvanlige
tidsbegeb.

Dvs. det er muligt på mange > måder at bekræfte den
almindelige forståelse for, at "tiden går", mens
noget andet består, at der kan være noget i tiden og

noget uden for, selv om man stopper tiden og
indfører

forandringen i stedet.

Men hvis man siger, at det ikke er tiden der går,
men

forandringen der tager form i en kontekst, hvor selv
tid og rum

kan siges at være skabt, skabende, gensidigt og
samtidigt

betinget, betingende struktureret forudsætning for
forandring,

så behøver verden ikke at falde fra hinanden i det,
der er i

tiden og det, der er uden for. Er der overhovedet
noget der er udenfor tiden? Hvad er det, vi kan jo bare
sige om ting der ikke ændrer sig i tiden at de er
konstante og er ens til alle tidspunkter (at kalde dem
udenfor tiden er vel for meget) Vi er alle ankommet til
fremtiden samtidigt og selv om vi har bevæget os bort
fra hinanden, så er

vi der stadig, gensidigt betingende, dybest set
forbundet via

verden som ændres, når vi bevæger os.

Fra oldtiden har epistemeidealene centreret sig om
det

atidslige, som det bagvedliggende identiske og
uforanderlige,

der forklarer det, der er i tiden. Substansbegrebet
har været

centralt og er det fortsat, for så vidt som det
tages som udtryk

for det egentligt værende identiske, altså det der
ikke kan være

anderledes, ligesom man vel fortsat altovervejende
orienterer

sig mod fysikkens lovmæssigheder, som om de stod for
noget

atidsligt, noget som universet kan beskrives
entydigt rigtigt ud

fra. Jo det er rigtigt at vi anse fysikkens LOVE for
at kunne siges at være uden for tiden, eller vi kunne vel
sige konstante.

Den senere Stephen Hawkings kom frem til, at selv
fysikkens love

er skabt med verden, at de ændrer sig med verden,
den verden,

som de skal bruges som grundlag for forklaring
på. Det undrer mig egentlig at høre at Hawking skulle have
ment at fysikkens love ændrer sig med Versen. Det har jeg
ikke selv fulgt med til.

Gud, det skabende princip, er på den måde kommet ind
i maskinen,

skaberværket. Lovene, som universet adlyder, står ikke uden for

universet, men ændrer sig med det. Det er den udtryksmaade af Hawking, som jeg ikke fiklaert selv. Jeg synes man skal soege at lave lovene til at vaere tiduafhaengige, saa maa man om noedvendig lade det lovene bestemmer afhaenge af en eksplisit klokkeslet der saa staar i loven. Men det er netop et af de store principper at der ikke er noget klokkeslet i naturlovene.

Gud har vel ogsaa skabt TIDEN paa en eller anden maade.

Jeg gaar ud fra, at du forstaar dig pa kvantefysik. Det gaar jeg

ikke. Men hvis jeg har ret i, at den logiske vaerdi som

kvantepc'en benytter sig af, en form for samtidig sand og falsk

vaerdi hinsides tid og rum, eller en slags samtidighed af to

gensidigt udelukkende muligheder pa tværs af tid og rum, sa

kunne man maaske bruge min tilgang til tiden som bevis for, at

det netop ikke er tiden der gaar, men at noget kan vaere baade her

og der i tid og rum og at verden, tid og rum, ikke er sa

adskilt, som den menneskelige iagttagelsesform forudsætter fx i

den Søren Kierkegaardske kosmologi, kristne skæbnelogik. (Alle

hans pseudonymer boksede med paradokset, modsigelsen mellem det

timelige og det atidslige, hvor han selv holdt fast i sit

kosmologiske krystalpalads, splittelsen mellem atidslig almægtig

lovæssighed og det mindre værende, skabte, tidslige.

Dostojevskijs kældermenneske kæmper med det samme paradoks)

Jeg har hørt en fugl synge om, at moderne fysik tager

udgangspunkt i, at det nærmeste man kommer en brugbar definition

på stof, er den der siger, at stof ikke er andet end struktureret potentiale for forandring, mere eller mindre bunden

energi.

Energi er lig masse gange lysets hastighed i anden
er en
regneforskrift, som virker. Men handler det ikke om,
at der er
nøje sammenhæng mellem identisk væren og forandring
og at man
kan køre den der ud, hvor regneforskriften bryder
sammen? Det var svært for mig at forstå.
Spørgsmålet er altså: "Er det ikke mere rigtigt, at
sige, at det
er verden, der forandrer sig, end det er, at sige at
tiden går, Jeg har vist allerede forsøgt at sige at jeg
ikke ser forskellen som andet et at bruge et udtryk
definitionsmaessigt er helt det samme.

Jeg har ikke noget imod at begreber som naturlovene der
ikke ændrer sig
siges at staa udenfor tiden(jeg kunne ikke helt følge
Hawking ovenfor).
Saa jeg kunne godt gaa med til at kalde noget atidigt.

altså mere rigtigt, end at noget står uden for
tiden, som det
atidslige, der dikterer lovene for det, der er i
tiden, og at
det, der er i tiden, kun må være der, for så vidt,
som det
adlyder de atidslige love for verdens forandring"?

Beviser kvantemekanikken, kvantepc'en at jeg har
ret?
Kvantemekanikken har umiddelbart noget ufrøgtigt i sig,
men jeg ser ikke bare tale om forandring i stedet for tid
ville redde den til at blive bedre; qbitten ville vel
stadig være i to forskellige tilstande samtidig
(aah jeg maa måske ikke sige samtidig hvis der ngen tid
var) Hvis jeg har ret, er der sikkert nogle andre,
der har formuleret
det bedre.

Venlig hilsen Holger(jeg er ikke sikker paa det var et
godt svar, men..)

Jeg fik ikke mit svar. Og, hvad fysik angår, så er jeg ikke eksperten,
eller den, der ved, hvad der definitivt er at sige her.

Men spørgsmålet om, hvorvidt tiden går eller om det er verden, der
forandres, det står åbent iflg. den fremmeste visdom her. Det benytter
jeg mig lidt af.

Den kunstige intelligens

En slags realisering af det vesterlandske epistemeideal - de kun semantiske øvelsers atidslighed - sat igennem på bekostning af det konkrete - abstrakt uden ontologisk forankring

Når mennesket er bange for at blive kørt over af den udvikling, der forklares som konsekvens af den kunstige intelligens' implementering i arbejdsmarkedet, så er det fordi den ganske rigtigt kan gøre mange af de stillinger, som lønarbejderen traditionelt har haft, overflødige. Men når mennesket frygter at blive overflødigt, ikke bare på arbejdsmarkedet, men i det hele taget, fx som man ser det, når mennesket frygter at AI helt skulle overtage verden, så ligger det i den selvforståelse, grundlæggende værensforståelse, som den kunstige intelligens implicit og performativt afslører som selve problemet.

Den kunstige intelligens realiserer det vesterlandske epistemeideal med sine atidslige og allestedsnærværende kun semantiske øvelser på en måde, så dette ideal på en og samme tid afsløres som både realiseret men især også obsolet.

Den kunstige intelligens står for den samtidige semantiske struktur, det at strukturen som den strukturerer sine output i kraft af, er lige meget her som der i tid og rum. Dens indre sammenhæng er samtidigt her og der lige meget. Den står ikke over for muligheden, den er sin egen semantiske struktur slet og ret, realitet uden konkret erfaring.

Alt, hvad der er slået ned som semantisk struktureret tilgængeligt og registreret internt i den kunstige intelligens' enorme digitaliserede datanet, er afgørende for, hvordan den strukturerer sin struktur, former sine output som respons på input.

Den er non-triviel i den forstand at svar på prompt ikke er forudsigelige i kausalanalytisk forstand, dvs. som semantisk struktureret svar på prompt kommer der noget til syne, som den Einsteinske fysik eller Luhmanns teknik ikke kan forklare.

Det, som man skal huske her, er at der kun er tale om struktur, semantisk struktur, som ikke er erfaring, altså konkret situeret erfaring. Maskinen har ingen erfaring, den er ikke konkret til stede, den er udelukkende bundet op på sin indre struktur, som alene påvirkes af de strukturer, som den implementerer og reagerer på. Det er ikke en fysisk forankring i en tung verden gennem øjeblikkelig

empiri med menneskeligt potentiale, der manifesterer sig kvalitativt sanseligt som vi mennesker gør, når vi erfarer.

Maskinen former semantikken og er allerede nu få år efter den kunstige intelligens så dagens lys blevet uundværlig, hvis mennesket vil på højde med det, som er skrevet og manifesteret inden for den semantisk strukturerede sociale arv. Man kan inspicere alt, hvad der er skrevet lynhurtigt via AI. Den måde, man anvender den på, bestemmer hvordan den skrevne tradition for semantisk strukturerede betydninger kommer til udtryk. Men den har ingen erfaring og kan ikke lære kvalitativt retningsbestemt af engagementet i tilværelsen med de mange kvaliteter. Den har ingen sanselige og udviklingsmæssig inerti, sådan som mennesket med dets lyst og ulyst, sans for udvikling mod det bedre via fortællingen, har. Maskinen præger menneskets erfaring, for så vidt som det erfarer gennem sproget med dets semantiske struktur, som den nu former i kraft af alt, hvad den møder af selv samme på sin vej.

Dvs. maskinen præger fortællingerne om udviklingen for så vidt som de udfolder sig i semantisk struktur. Men den har ingen fortælling, den siger dybest set ikke noget, for den har ingen erfaring, konkret forankret erfaring.

Den kan producere og reproducere de semantiske forudsætninger for meningsfuldt at formulere alt, hvad der kan siges. Men den kan ikke selv sige noget, for den har ingen konkret erfaring!

Derfor gør den aldrig det levende overflødigt. Det konkrete, tilblivelsen er kongen. Erfaringen af det er betinget i det, som er maskinens domæne, det atidslige og evige, maskinens domæne. Men erfaringen er ikke identisk med dette domæne, [kun præget](#) af det fordi mennesket erfarer i meningens form, dvs. via de semantiske strukturer som meningen opstår igennem.

Man kan kalde den non-triviell på den måde, at den genererer semantisk struktur på en måde, der ikke kan forklares ud fra entydige årsag- virkningsrelationer. Einsteins determinisme bryder sammen over for det emergente niveau, som den kunstige intelligens arbejder på. Den perfekt orienterede iagttager kan ikke forudsige AI's præcise svar på et konkret prompt, fordi den er selvorganiserende.

Men den arbejder kun med struktur på struktur, og denne form for intern samtidighed er på trods af sin manglende trivialitet/mangel på kausal entydighed, er allestedsnærværende i forhold til sig selv. Den kan trænes på meget store puljer af semantisk struktur og den kan aktualisere dem alene i kraft af deres iboende sammenhænge. Den bekræfter de semantiske konstruktioners iboende symbolik på deres interne betingelser, og den gør det på en måde, så det afslører

sig, at hvad der kan siges inden for et sæt af meningsbærende semantisk struktur kan stå i skærende modsætningsforhold til, hvad der formuleres i en anden ramme af betydninger.

Den er ikke koblet op på en tung omverden af irreversible forandringer, og den tager ikke ved lære af det, på samme måde som mennesket, der kontekstuelst altid er sanseligt koblet op på sin øjeblikkelige fysiske omverden af nødvendighed. Den kan ikke lære af fysisk at gå ind i muren på det højeste sted, for at forcere en forhindring. Den lærer intet i kontakt med afsøgningen af en tung verden. Den er kun i kontakt med sig selv og de semantiske øvelsers selvbekræftende forløb.

Den kan ikke omkalfatre sin egen struktur ud fra en opsættende præmis af ontologisk forankring, for den har ingen erfaring, ingen lære om det der er, hvis krav på virkelighed den formår at bøje sig for på tværs af alle dens indre betydningsuniverser.

Den kunstige intelligens siger ikke konkret noget, på samme måde som en levende iagttager gør. Den levende erfaring manifesterer sig i den tunge verden af irreversible begivenheder, og kan korrigeres i dybden.

Den kunstige intelligens genererer svar på prompt uden erfaring.

Disse svar er dybest set ikke ytringer, for disse ytringer/output er alene emergente fænomener af strukturel karakter, dvs. ren semantik uden udsagnets værdi.

Den kunstige intelligens er de kun semantiske øvelser, uden erfaring, uden ontologisk kobling på en verden i forandring, i tilblivelse.

Den er ikke konkret til stede i øjeblikket med muligheden for øje i bevægelsen fra det identiske til det ikke identiske. Den er non-triviel hvad strukturen angår, men den har ingen sanselig kvalitet, intet potentiale i blikket for muligheden, den realiserer sig ikke på samme måde, som mennesket og det levende gør, for den har ingen empiri, kvalitativt funderet engagement i realiteten, fundering i øjeblikkelig tilblivelse eller ontologi af den slags som går på tværs af de kun semantiske øvelsers multivers af inkommensurable betydninger.

Vi mennesker adskiller os fra maskinerne ved at være konkret tilstede, ligesom livet, der i det hele taget er kvalitativt koblet op i den øjeblikkelige kontekst, der afgør, hvad der er muligt og hvad der ikke er muligt.

Maskinen er kun koblet på på sin egen indre struktur, som så er lige meget tilstede i sin indre sammenhæng uanset tid og rum. Den har

intet kvalitativt nærvær, ingen deri funderet inert i mod kvalitative forskelle, ingen verden, ingen perspektiv på det mulige som fx menneskets kvalitative fortællinger centrerer sig om.

Fortællingen med dens semantiske værdier kobler sig på menneskets kognitive tilgang til sin verden, dets konkrete erfaring, for så vidt menneskets erfaring udfolder sig i meningens form. Det performativt selvbekræftende og inkommensurable moment i den semantiske struktur er med til at præge erfaringen kontrafaktisk, utopisk mod det kun mulige, og det er med til at give erfaringen dens kvalitet, det der er mere end det trivielle og beregnelige. Men det er ikke den konkrete erfaring. Kun det levende er ontologisk. Maskinen indeholder slet ikke menneskets potentiale, heller ikke selvom det ligger i [menneskets potentiale at se maskinen som potentielt menneskeligt](#), ligesom det har skabt sin gud i sit billede som en kolerisk elskende og hadefuld forældreinstans.

Tilbage, i kontrast til maskinen, står det konkrete menneske afsløret som noget, der gennem årtusinder har forsøgt at reducere sig selv til “det kun nyttige” og som nu er overflødigt.

Det er en voldsomt eksistentiel udfordring at stå i, noget som mennesket frygter mere end atombomber i baghaven og global opvarmning, der ellers er ret farlige fænomener.

Problemet med de kun semantiske øvelser er, at den verden, der findes omkring iagttagelsen, der lever hen i de lettere løsrevne og abstrakte problemstillinger, ikke forsvinder.

Mennesket kan kognitivt gemme sig inden for de abstrakte problemstillinger, flygte ind i ideologiske verdensbilleder, moralske fordømmelser, selvforherligende sociale og psykiske bobler. Det kan udvikle sin værensforståelse, som det er sket over årtusinder ud fra ekstremt abstrakte forestillinger om den almægtige skaber. Det kan, som det har gjort, fiksere sig i de forudsigelige og beherskelige egenskaber ved den omverden, som man forsøger at reducere til netop det forudsigelige, beregnelige, deterministiske.

Således fortsætter man på lex.dk og i massemedierne, hvor kriteriet for sandhed i stor stil identificeres med journalistiskolernes krav om objektivitet, dvs. fraskrivelsen af semantikkens performative bidrag til erfaringen samt identificeringen af den virkelige virkelighed med det der kan beregnes og beherskes, dvs. reduceres til kvantificeret nyttighed inden for en snæver nytteoptimerende pengeøkonomisk rationalitet.

Naturvidenskab og økonomi centrerer sig om det, der kan måles og vejes. Det eneste, som findes inden for disse former for semantisk konstruktivisme, er det nyttige i snæver økonomisk og leksikalisk forstand. Kvaliteterne og livet er fjernet, bortforklaret, fordi det ikke kan beherskes.

Gennem årtusinder har et epistemisk ideal om det atidslige og forestillingen om det uforanderlige som det eneste egentligt værende fungeret som den semantiske konstruktion, der har bortforklaret meningen med alt det nyttige. Nu har vi maskinerne, der er bedøvende ligeglade, men som behersker det epistemiske ideal om upartiskhed eller den ultimativt demokratiske indstilling til en hvilken som helst form for semantisk konstruktion af mening. De er lige meget til stede her som der, de er 100% loyale over for en hvilken som helst symbolik eller semantisk struktur, som de trænes på. Og de kører sine øvelser helt ud til grænsen for dens domæne, konsekvent, systeminternt i konstruktivistisk forstand, men uden ontologisk forankring af menneskelig karakter.

Denne tekst er et udsagn. Hvis det er sandt, så er det ikke maskinerne der står for den mangfoldighed af ontologisk blindhed, som det antikke epistemeideal repræsenterer. De kan reproducere det til perfektion, bedre end "åndslivet" nogen sinde kommer til.

Maskinerne afslører idealet som kontrasten til den konkrete menneskelige erfaring ved netop at leve op til det epistemeideal, som åndslivet og lex.dk har forsøgt at leve op til gennem flere tusind år. Mennesket står med den levende erfaring, der performativt beviser og afslører, hvad maskinerne ikke er, ved ikke at være som maskinerne. Maskinerne er døde, de står ikke i muligheden. De er rigtige, men døde. Det er sandt! En sand erfaring konstituerer udsagnets sandhedsværdi. Det at forstå det tilhører den, der konkret læser og forstår det.

Mangfoldigheden af former for social konstruktivisme og mangel på respekt for livets betingelser er beskæmmende for de mange, der er organiseret i journalistforbundet og som højtideligt hævder at bekæmpe fake news.

Først inden for de sidste år er det blevet mainstream at tale om menneskeskabt global opvarmning som et faktum. I årene lige op til 2009 var de to mest citerede enkeltindivider inden for tematiseringen af problemet Bjørn Lomborg og Henrik Svensmark i de danske medier. Bjørn Lomborg var miskendt som videnskabsmand⁸, og Henrik Svensmark⁹ brugte sin viden inden for et delaspekt af problemstillingen, som om det havde opsættende virkning i forhold til det, som fx FN's klimapanel byggede deres tilgang til fænomenet på.

Inden for det danske medielandskab blev temaet behandlet som om det var et spørgsmål om holdning, hvad der videnskabeligt sandt i relation til fænomenet. I forhold til andre emner inden for naturvidenskabens tematiseringer, var medierne på ingen måde demokratiske.

På ing.dk købte man Lomborgs præmis, som gik ud på, at problemet var så ubetydeligt, at det ikke kunne betale sig at gøre noget rigtigt ved det.

Det var bedre at styrke fossiløkonomien, så man kunne få råd til at tage sig af de utilsigtede konsekvenser af den, hvis der var nogen. Og Svensmark blev hevet frem igen og igen i de demokratiske debatter, som handlede om at man diskuterede demokratisk, om der overhovedet var menneskeskabt global opvarmning, eller om det ikke bare var solen, der styrede for vildt!

Budskabet fra de demokratistøttede og ekstremt markedsorienterede mediers side var, at det var et demokratisk spørgsmål, om der var et problem og om det skulle kunne betale sig at tage sig af det, hvis der var noget.

Det var [falsk objektivitet](#), det var underminering af videnskabens autonomi, dvs. videnskabens tradition for at kvalificere hvad der er sandt og falskt i videnskabelig forstand blev sat ud af kraft, fordi medierne og deres brugere ikke brød sig om sandheden.

I USA, hvor institutioner og al respekt for videnskabelig sandhed går under i øjeblikket, har man en præsident og et regeringsparti der benægter, at der findes menneskeskabt global opvarmning.

Krigene i Mellemøsten blev indledt med det slet skjulte formål at frigøre ressourcerne af let tilgængelig fossilenergi. [Terrorangrebet](#) på de to tårne i 2003 blev startskuddet til og undskyldningen for at sætte sig igennem i regionen, ikke for at indføre demokrati eller at forsvare sig selv, men for at frigøre olie- og gasreserverne.

⁸ <https://www.information.dk/debat/2003/01/ikon-faldt>

⁹

Israel er den vestlige verdens forpost i regionen, og den jødisk fundamentalistiske stat har en særstatus og modtager gigantiske mængder af [militær og økonomisk hjælp](#) fra USA og andre, der køber kongedømmernes olie og gas.

Tusindvis af vesterlændinge dør som følge af hedebølger og naturbrande, konsekvens af menneskeskabt global opvarmning.

Især tysk økonomi, EU's såkaldte vækstlokomotiv, har været drevet af russisk fossilenergi helt op til nu, og bliver det til stadighed. Boykotten af russisk olie og gas er ineffektiv, inkonsekvent.

EU-kommissionen har været informeret om, hvordan den tyske bilindustri har fiflet med CO2-emissionerne fra de tyskproducerede fossilbiler, og man arbejder på at forhindre konkurrence fra Kinas elbiler.

Prioriteringen af kortsigtet økonomisk vækst på bekostning af klima og miljø har været dagens orden, uanset hvor meget man på det sidste er gået over til at lade som om man har forstået problemet og vil handle på det, så har man ikke handlet og gør ikke rigtigt endnu.

Der findes en kongerække af miljøproblemer og andre ontologisk forpligtende former for realitet, som forsvinder fra opmærksomheden eller som tematiseres inden for former for selvbekræftende men ontologisk løsrevne orienteringsmønstre.

[Organisationerne bag de gamle envejskommunikerende massemedier](#) og deres medarbejdere orienterer sig ud fra økonomiske dogmer, markedsideologi og obsolete epistemiske idealer. Distinktionen mellem realøkonomi og pengeøkonomi er ikke present i de iagttagelsesformer, som udfolder sig her.

Evnen til at læse de sociale konflikter som flugt fra de mere grundlæggende udfordringer af ontologisk karakter, er fraværende. De inkommensurable aspekter af orienteringsmønstrenes semantik afsløres ikke i konfrontationen med en omverden af højere nødvendighed. Entropiloven, ødelæggelsen af havet, landbrugets voksemedie, atmosfæren, biodiversiteten og andre former for højere asocial nødvendighed i en tung verdens foranderlige og irreversible forløb er alt for abstrakte fænomener i forhold til den konstruerede virkelighed, man opholder sig i semantisk. Man har nok i sine nærmest autistiske erfaringer inden for svært indavlede semantiske øvelser.

Markedet er ophøjet til [realitetsprincip](#), der samtidigt bruges som meningskriterium, som hos [Kaj Ove Pedersen](#), der orienterer sig mod

det globale marked som en slags natur, der ikke bare afgør hvem der er de udvalgte vindere, men hvad det drejer sig om, eksistentielt.

Fortællingen om konkurrencen på markedets betingelser som vejen til den bedste af alle verdener er fortællingen om globaliseringen, en slags ideologisk udgave af Darwins evolution, velfærdsstatens fundament.

Det er konsekvenserne af en udvikling, der slår igennem nu her som der overfor menneskets ældgamle tradition for at leve hen i de kun semantiske øvelses systeminterne indavl. Ontologien er læren om det, der er og eksisterer. Den er ikke i orden inden for den stort anlagte sociale selvbeskrivelse. Det er ikke den kunstige intelligens, med dens kun semantiske øvelser, der er forklaringen. Den er kun en anledning til at vække erfaringen af, hvor patetisk selvbekræftende mennesket har orienteret sig kontrafaktisk over tusindvis af år.

Som de kun semantiske øvelses mester afslører den det nøgne menneske i sin kontekst af virkelighed, dvs. den spejler mennesket som den store løgner spundet ind i sin selvnegerende kamp for succes.